

närma sig polerna. Dessa ringar visa sig bredast vid 45° latitud, der de synas under en vinkel af $3^{\circ} 19'$; vid $66^{\circ} 36'$ latitud försvinna de under horisonten, så att invånarne inom polarregionerna, ända till $23^{\circ} 24'$ från polen, ej ens ana deras tillvaro.

För hvarje gifven punkt på planetens yta ha ringarna ständigt samma läge på himmelssferen och stå alltid inom samma zon af fixstjernorna. Egendomliga ljuseffekter måste visa sig bland dessa bälten, som genomkorsa rymden, vare sig när den uppgående solen förgyller dem med sina skiftande strålar, vare sig när hon visar sig under dem eller vid nedgången öfvergjuter dem med purpur, vare sig slutligen när nattens silfverglänsande månljus leker på deras ytor; allt företeelser som måste hafva en egendomlig tjusningskraft. Men det egendomligaste af allt måste vara, när man hvarje natt ser huru skuggan från Saturnus vandrar öfver de glänsande ringarna, som höja sig öfver horisonten. Straxt efter solnedgången förmörkar denna skugga ringarnas östra del, och det är den vestra delen som först blir synlig. I den mån natten fortskrider, aftager den sistnämnda, och den östra delen börjar att lysa fram. Vid midnatt delar den runda eller ogivala (allt efter de olika årstiderna) skuggan bågen i två lika delar. Den vestra delen minskas och försvinner, och den östra tillväxer ända till dess gryningen börjar.

När man betänker den möda, man på jorden haft, att utfundera en mängd inbillade cirklar för stjernornas rörelser för att derigenom förklara företeelserna, ledes man till den slutsatsen att Saturni invånare, som hafva cirkklarna färdiga, ganska länge kunnat nöja sig med dem, innan de sökt bortmönstra dem ur en systematisk förklaring af verldssystemets fenomen. Vi säga ej, att de alltid skola åtnöja sig dermed, ty vi älska att tro, att de åtminstone äro våra likar i intelligens, om ej oss öfverlägsna. För öfrigt hafva de ett litet ganska aktningvärdt universum för egen